

Επικήδειος στην ταφή του ήρωα Θεοχάρη ΚΙΜΗ

Δρ Σταύρου Μαλά

Σάββατο, 21 Απριλίου 2018, Τσακίστρα

Πανιερώτατε Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας κύριε Νικηφόρε,

Αδελφή και λοιποί συγγενείς του ήρωα Θεοχάρη Κιμή

Κυρίες και κύριοι,

Σήμερα η πατρώα γη της Κύπρου ανοίγει τα σπλάχνα της για να υποδεχθεί ακόμα έναν ήρωα εκείνης της τραγωδίας. Σήμερα γράφεται ακόμα ένας επίλογος. Κηδεύουμε σήμερα τον Θεοχάρη. Το άξιο τέκνο του Αντρέα και της Χρυσάνθης.

Συμπληρώνονται φέτος 44 χρόνια από το τραγικό καλοκαίρι του 1974, που έχει καταγραφεί ως η πιο μελανή σελίδα της σύγχρονης κυπριακής ιστορίας. Το προδοτικό πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου 1974 και η τουρκική εισβολή που ακολούθησε, προκάλεσαν στο λαό μας μια τραγωδία, που όμοιά της δεν υπήρξε ποτέ στην σύγχρονη ιστορία του νησιού.

Σαν σήμερα πριν από 51 χρόνια, η δημοκρατία στην Ελλάδα καταλυόταν. Η εξέλιξη αυτή αποτέλεσε και τη γενεσιουργό αιτία της τραγωδίας που έμελλε να πλήξει τη χώρα μας. Μια τραγωδία που πλήρωσαν με τη ζωή τους πολλοί και που άλλαξε τη μοίρα δεκάδων χιλιάδων κυπρίων για πάντα. Ο Θεοχάρης πλήρωσε το υπέρτατο τίμημα.

Όπως κάθε νέος, έτσι και ο Θεοχάρης είχε τα δικά του όνειρα. Όνειρα τα οποία οι ενέργειες άλλων του στέρησαν τη δυνατότητα να υλοποιήσει. Ο

Θεοχάρης φοίτησε στο Δημοτικό Σχολείο Τσακίστρας και στην Τεχνική Σχολή Ξερού. Άριστος μαθητής, αγαπούσε τα γράμματα και ήθελε να γίνει αρχιτέκτονας. Πάντοτε ευγενικός, αγαπητός σε όλους και με έντονα αναπτυγμένο το αίσθημα της προστατευτικότητας προς τον συμμαθητή, τον φίλο και τον συγγενή. Ονειρευόταν να φτιάξει επιχείρηση με τον ξάδελφο του Αντρέα στην οικοδομική βιομηχανία. Υπέρμαχος πανανθρώπινων ιδεών και αξιών, τις υπερασπιζόταν με πάθος. Γι' αυτόν υπερτερούσε ο άνθρωπος, γιατί ο Θεοχάρης μεγάλωσε με τις αρχές και τις αξίες της ανθρωπιάς και του αλtruισμού.

Με την εκδήλωση της Τουρκικής εισβολής ο Θεοχάρης υπηρετούσε στο 211 Τάγμα Πεζικού. Θα απολυόταν την τελευταία βδομάδα πριν την έναρξη της εισβολής. Την ημέρα που θα απολυόταν συνελήφθη. Μεταξύ 22 και 23 Ιουλίου οι οικείοι του πήραν τα τελευταία του νέα. Ξημερώματα της 23^{ης} Ιουλίου υπολογίζεται πως έφυγε από τη ζωή. Ο Θεοχάρης αποτελεί μια από τις λίγες περιπτώσεις που η εύρεση και η μελέτη των οστών του δίνει πληροφορίες για το πώς σκοτώθηκε. Δολοφονήθηκε εν ψυχρώ.

Την κάθε κηδεία αγνοουμένου μας θα πρέπει να ακολουθεί μια υπόμνηση ότι αυτά τα παλικάρια έχασαν τη ζωή τους σε μια περίοδο κατά την οποία δοκιμάστηκε και κρίθηκε ο πατριωτισμός πολλών. Ο πατριωτισμός δεν είναι μια αρετή που κληρονομείται αλλά κληροδοτείται. Και για κληροδοτηθεί, θα πρέπει πρώτα να σφυρηλατηθεί μέσα από βιώματα και αρετές. Η πίστη και η αφοσίωση του λεβέντη Θεοχάρη στις αρχές της Δημοκρατίας, της κοινωνικής δικαιοσύνης και της ελευθερίας των λαών τον προίκισαν με το σθένος και τη μεγαλοσύνη να υπερασπιστεί και να θυσιαστεί για την πατρίδα μας την ώρα της κρίσης. Πολλοί τέτοιοι λεβέντες από τα δύο αυτά ακριτικά χωριά του Κάμπου και της Τσακίστρας έτρεξαν να υπερασπιστούν την πατρίδα μας και πλήρωσαν το υπέρτατο

τίμημα. Σε μια περίοδο κατά την οποία πολλοί άλλοι, τάχα «πατριώτες» και «εθνοπατέρες», κρύφτηκαν στα μετόπισθεν.

Άραγε τέτοιοι λεβέντες, σαν τον Θεοχάρη, πώς θα έκριναν το σήμερα; Μήπως θα ένοιωθαν δικαιωμένοι για τη θυσία τους; Μήπως το δικό μας σθένος και αγωνιστικότητα είναι αντάξιο του δικούς τους; Αυτό που σίγουρα δεν θα μας συγχωρούσαν είναι το γεγονός ότι έχουμε, με το πέρασμα του χρόνου, μετατρέψει την κυπριακή τραγωδία αλλά και τη δική τους θυσία σε μια διαδικασία πλειοδοσίας ενός άλλου είδους πατριωτισμού. Του πατριωτισμού πολυτελείας. Το πιο τραγικό όμως είναι ότι στη χώρα μας συνεχώς καλλιεργείται η πολιτική αμνησία.

Ένας λαός που ξεχνά είναι ένας λαός καταδικασμένος. Έστω και σε τέτοιες ώρες, υποχρεωτικά πρέπει να στρέφουμε το βλέμμα πίσω και να προβληματιζόμαστε ξανά για τις αιτίες της κυπριακής τραγωδίας. Όχι για να ξύσουμε πληγές, αλλά για να λάβουμε τα σωστά διδάγματα, για να μην επαναληφθούν τα ίδια λάθη και εγκλήματα του παρελθόντος. Η κριτική και η θαρραλέα αντιμετώπιση του παρελθόντος είναι απαραίτητη προϋπόθεση για κάθε λαό που θέλει να συνεχίσει την πορεία του μέσα στον χρόνο και την ιστορία.

Η Τουρκική εισβολή του 1974 ήταν το επιστέγασμα μιας καλοσχεδιασμένης προδοσίας που δυστυχώς βρήκε πολλούς συνοδοιπόρους στο ίδιο το Ελληνικό Έθνος. Παρ' όλο που το 1960 κερδίσαμε την ανεξαρτησία μας μέσα από ένα πολιτικό και στρατιωτικό αγώνα, πετυχαίνοντας το εφικτό, δεν εκτιμήσαμε την αξία του και αρχίσαμε μια πολιτική διαμάχη ακονίζοντας μαχαίρια διχασμού. Τα οποία τελικά στρέψαμε αναπόφευκτα ενάντια στους ίδιους μας τους εαυτούς, δίνοντας ταυτόχρονα στην Τουρκία, την ευκαιρία να διαμελίσει την πατρίδα μας.

Όσες προσπάθειες και αν καταβληθούν για παραχάραξη της ιστορίας και όσες παραδοχές και αν γίνουν για τα δικά μας λάθη και παραλήψεις ένα είναι σίγουρο. Η Κύπρος προδόθηκε.

Και δεν θα πρέπει το πέρασμα του χρόνου να μετατραπεί σε μια πολιτική κολυμβήθρα ξεπλύματος του παρελθόντος του οποιουδήποτε. Γιατί λαοί που ξεχνούν είναι λαοί που φθίνουν. Και εδώ θα υπογραμμίσω ότι οι αντοχές αλλά και η σοφία ενός λαού, όπως και ο πατριωτισμός, δεν κληρονομούνται αλλά κληροδοτούνται και σφυρηλατούνται. Και για να έχουμε σοφία πρέπει να έχουμε γνώση και για να έχουμε γνώση πρέπει να παραμείνουμε προσηλωμένοι στην αλήθεια.

Η υποχρέωση που έχουμε προς κάθε ήρωα μας δεν είναι μόνο η απελευθέρωση της χώρα μας από την Τουρκική κατοχή, αλλά πολύ περισσότερο η επανένωση του κυπριακού λαού, ανεξαρτήτως θρησκείας. Στόχος ιδιαίτερα δύσκολος, αλλά όχι ακατόρθωτος. Έχουμε υποχρέωση να μην αφεθεί ο χρόνος αλλά και η πολιτική διεργασία να μετατρέψουν τη γραμμή της κατοχής σε ένα πολιτικό πλακούντα που αιμοδοτεί διαιρετικές τάσεις και στις δύο κοινότητες. Βαριά είναι η ευθύνη για όσους από εμάς πίστεψαν και πιστεύουν στους δύσκολους αλλά ωραίους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες για να τεθεί ένα τέρμα σ' αυτές τις τάσεις. Γιατί πολιτικοί αγώνες χωρίς κοινωνικό υπόβαθρο είναι καταδικασμένοι σε αποτυχία.

Μετά από 40 χρόνια κατοχής, η σημασία ενός παράλληλου κοινωνικού αγώνα είναι όσο ποτέ άλλοτε επιβεβλημένη, καθώς ο στόχος της Τουρκίας είναι ο κοινωνικός και πολιτισμικός διαχωρισμός των Κυπρίων, έτσι ώστε η επανένωση της χώρας και του λαού να καταστεί αδύνατη.

Θεωρώ υποχρέωση μου να υποδείξω ότι η ιστορία της Κύπρου έχει διδάξει ότι πρέπει να είμαστε προμηθείς και όχι αφελείς. Γιατί τα δύσκολα

έπονται. Καθένας που συμμετέχει στη διαχείριση της τύχης της Κύπρου εντέλλεται όσο ποτέ άλλοτε να πολιτευτεί με πνεύμα ενότητας, σοβαρότητας, διαχρονικής συνέπειας στις διακηρύξεις και ομαδικότητας προκειμένου να καταφέρουμε να οδηγήσουμε τον κυπριακό λαό σε αυτό το καλύτερο αύριο που όλοι προσδοκούμε.

Η συνειδητοποίηση του μεγέθους της τραγωδίας που έπληξε τον λαό μας πρέπει να αποτελέσει μάθημα για το πώς ενεργούμε και αποφασίζουμε σήμερα για το μέλλον. Αυτό δεν μπορεί να γίνει λησμονώντας και αλλοιώνοντας την ιστορία.

Οι μνήμες και η συνεχιζόμενη κατοχή οφείλουν να σπλίζουν τις δικές μας πολιτικές με σθένος, πείσμα και όραμα, προκειμένου να αποφύγουμε τα λάθη του παρελθόντος και να εντείνουμε τον αγώνα μας για επανένωση της πατρίδας μας.

Δηλώνω με κάθε επίγνωση ότι η Τουρκική αδιαλλαξία δεν είναι η μόνη αιτία μη επίτευξης προόδου στη διαδικασία επίλυσης του Κυπριακού, έστω και αν αυτή είναι σαφώς η κυριότερη. Οι δικές μας παλινδρομήσεις αλλά και η διεκδίκηση της εξουσίας και των λαφύρων της με, κάποιες φορές, μεγαλύτερο ζήλο από την διεκδίκηση της επανένωσης της χώρας μας αποτέλεσαν τον καλύτερο σύμμαχο της όντως αδιάλλακτης κατοχικής Τουρκίας. Αυτή είναι μια τραγική πραγματικότητα της πολιτικής ζωής της χώρας μας που πρέπει να προβληματίσει κάθε ελεύθερα σκεφτόμενο πολίτη.

Οι οικονομικές δυσχέρειες, αλλά και το βόλεμα, δυστυχώς μας δημιουργούν αισθήματα αναβλητικότητας στην προσπάθεια που καταβάλλεται για επίλυση του κυπριακού προβλήματος. Πρέπει όμως να έχουμε κατά νου ότι η επανένωση της χώρας μας δεν θα επέλθει μόνο μέσα από πολιτικές διαδικασίες, αλλά και μέσα από κοινωνικές πιέσεις και

τάσεις. Θα επέλθει όταν εμείς επιδείξουμε πολιτικό ανάστημα και όχι εσωστρέφεια, διορατικότητα και διεκδικητικότητα στη βάση αρχών και όχι υποχωρητικότητα.

Τα δύσκολα δεδομένα που υπάρχουν ενώπιον μας, ωστόσο, δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μας πτοούν. Οι μεμψιμοιρίες, η απαισιοδοξία και η απογοήτευση δεν πρέπει να μας καταβάλλουν. Ο κυπριακός λαός απέδειξε ότι σε εξαιρετικά δύσκολες περιστάσεις αναδιπλώνεται και μεγαλουργεί. Ας συνεχίσουμε τον αγώνα μας λοιπόν έχοντας κατά νου ότι σε καιρούς ειρήνης ο αγώνας είναι ακόμα δυσκολότερος.

Οι λαοί άλλωστε, συμπατριώτες και συμπατριώτισσες, διδάσκονται από τους ήρωες τους να τολμούν, να διεκδικούν, να οραματίζονται και να ελπίζουν. Καμιά φορά η δικαίωση αργεί, όμως κάποτε έρχεται για κείνους που τολμούν να επιμένουν να αγωνίζονται. Και εμείς, δεν έχουμε δικαίωμα να σταματήσουμε να αγωνιζόμαστε. Το οφείλουμε στους ήρωες μας και στις γενιές που θα έλθουν.

Ο δρόμος του αγώνα για τη δικαίωση της πατρίδας μας είναι ένας. Να παραδώσουμε στα παιδιά μας μια πατρίδα ενωμένη και ελεύθερη και όχι ένα νησί μοιρασμένο στο οποίο οι Ελληνοκύπριοι θα ζουν σαν ελεύθεροι αλλά πολιορκημένοι και οι Τουρκοκύπριοι μια κοινότητα υπό αφανισμό.

Κλείνοντας, θέλω να επαναλάβω ότι αποτελεί χρέος της δικής μας γενιάς να μεταλαμπαδεύσουμε στις γενιές που δεν έχουν προσωπικά βιώματα για το τι έγινε το 1974 την τιμή και την ευγνωμοσύνη για τους ήρωες μας. Τη γνώση και την αλήθεια για τις αιτίες και τις αφορμές εκείνης της τραγωδίας.

Ἡρωα Θεοχάρη,
Αιωνία σου η μνήμη!

Επικήδειος προς δημοσίευση
Σταύρος Μαλάς